

— Дъдо Калчо грошовете на две щълъ да цепи, двойно да му станатъ, — смеятъ се по седънки и бълянки.

— Научихте ли, дъдо Калчо тая година щълъ да чука житото си въ чутура, уемъ на воденицата да не дава!

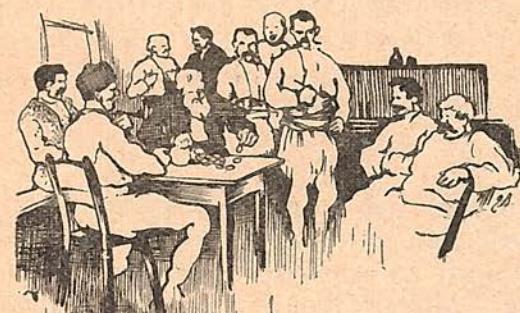
Презъ деветъ села, та въ десето за дъда Калча говорѣха. Съ него смехъ си правѣха.

Съседъ му бѣше Петъръ Кьосака. Дъдо Калчо му бѣ взелъ вече нѣколко нивици за лихва и всѣка година скришомъ мѣстѣще плета педя по педя навжтре въ двора на Кьосака.

II

— Ще го науча азъ него, изедника! — говорѣше еднакъ Кьосака и крачеше къмъ кръчмата, кѫдето знаеше, че ще намѣри съседа си. Дъдо Калчо влѣзе. Както винаги седна въ жгъла. Кьосето се приближи до него, почерпи го и започна да говори на високо предъ всички:

— Слушай, дъдо Калчо, ти имашъ такава голѣма и хубава брада, а азъ съмъ кьосе. Виждашъ на, нѣмамъ нито косъмъ по лицето си. Хайде продай ми брадата си. Добри пари ще вземешъ за нея.

— Не се подиграй, — отвѣрна дъдо Калчо и го погледна изпитателно.

— Тая брада чини много, толкова пари нѣмашъ.

— Колкото и да чини, искамъ и азъ да си имамъ брада.

Дъдо Калчо се замисли:

— Вижъти, и отъ какво можело пари да спечеля! А азъ да не се сѣщамъ до сега! Пъкъ бива си я брадата, макаръ работа и да не ми върши.

— Е, дъдо Калчо, какво се замисли? — подкачи пакъ Кьосака. — Кажи една цена и още сега пазарлъкъ